

Sirota ob novem letu.

„Le pojdi staro leto, le,
Sovražno si mi bilo;
Dovolj gorjá, dovolj solzá
Ti meni si rodilo.

In sam sem tu bolan ostal
Brez matere sirota.
Nebeški Bogek, prosim Te,
Oj, vodi moja pota.

Oj mamko mi je vzela smrt,
Ki sem tako jo ljubil;
Pred dnevi pa še sestrico
Sem ljubo svojo zgubil.

Ti leto staro dalo pač
Gorjá si mi nešteto —
Prijaznejše, prijaznejše
Pa bo mi novo leto,“

Prijaznejše, prijaznejše
Je novo leto bilo:
Še ni končan bil prvi dan —
Siroti je zvonilo.

Zorko.

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

1. Trobentica.

Pozdravljena mi bodi, nežna trobentica, ti prvi klicar
lepe pomladi! Kako zaželeno te pričakuje vsakdo,
da prikliješ iz napol še otrple zemlje in znaniš svetu
lepše dneve, gorkejšše čase! A ti nisi samo znanilka
cvetoče dobe, ti si tudi čudotvorna cvetlica. O tem naj
priča sledeča dogodbica.

Pred leti in leti, ko še nas nobenega ni bilo na
svetu, pasel je o prvih pomladanskih dneh na visokih
rebrih pobožen pastir svojo živino. Ni bilo ravno še
mного paše, a bilo je že polno trobentic. In te je z
nedolžnim veseljem in z otroško pobožnostjo nabiral
in na nje piskal sledečo drobno pesmico:

O jagelc, jagelc zlat,
O daj, da pridem v grad,
Da dvignem tam zaklad,
Denarja si nabere polno
Za mater svojo bolno!

Tako je piskal in lahna meglica tuge in žalosti
mu je obsenčila rožni obrazek. Imel je namreč doma